A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2017. július 13.*[i]

„Előzetes döntéshozatal – A fogyasztási cikkek adásvétele és a kapcsolódó jótállás – 1999/44/EK irányelv – Az 5. cikk (1) bekezdése – Az eladó felelősségi időtartama – Elévülési idő – A 7. cikk (1) bekezdésének második albekezdése – Használt fogyasztási cikkek – Az eladó felelősségének szerződéses korlátozása”

A C-133/16. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a cour d’appel de Mons (monsi fellebbviteli bíróság, Belgium) a Bírósághoz 2016. március 4-én érkezett, 2016. február 22-i határozatával terjesztett elő a

Christian Ferenschild

és

a **JPC Motor SA**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: J. L. da Cruz Vilaça tanácselnök, M. Berger (előadó), A. Borg Barthet, E. Levits és F. Biltgen bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– C. Ferenschild képviseletében P.-E. Partsch avocat,

– a belga kormány képviseletében J. Van Holm, J.-C. Halleux és M. Jacobs, meghatalmazotti minőségben,

– az osztrák kormány képviseletében C. Pesendorfer, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében kezdetben: G. Goddin és D. Roussanov, meghatalmazotti minőségben, később: G. Goddin és C. Valero, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: francia.

a főtanácsnok indítványának a 2017. április 6-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól szóló, 1999. május 25-i 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 1999. L 171., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 4. kötet, 223. o.) 5. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdése második albekezdésének értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet a Christian Ferenschild és a JPC Motor SA között, többek között a C. Ferenschild által az e társaságtól megszerzett gépjármű hibája miatt elszenvedett kár megtérítése iránti kérelem tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 Az 1999/44 irányelv (7) preambulumbekezdése értelmében:

„mivel a fogyasztási cikkeknek mindenekelőtt meg kell felelniük a szerződésben meghatározott tulajdonságoknak; mivel a szerződésszerűség elve közösnek tekinthető az egymástól eltérő nemzeti jogi hagyományokban; mivel bizonyos jogi hagyományok feltehetően nem teszik lehetővé, hogy a fogyasztók minimális védelmének biztosítása céljából kizárólag erre az alapelvre támaszkodjunk; mivel különösen az ilyen jogi hagyományok mellett hasznosnak bizonyulhatnak kiegészítő nemzeti rendelkezések a fogyasztók védelmének biztosítására olyan esetekben, amikor a szerződő felek nem állapodtak meg speciális szerződési feltételekben, vagy olyan szerződési kikötést alkalmaznak, illetve megállapodást kötöttek, amely szerint a fogyasztó közvetve vagy közvetlenül lemond az őt megillető jogokról vagy elfogadja e jogok korlátozását; amennyiben ezeket a jogokat ez az irányelv biztosítja, az ilyen szerződési kikötés vagy megállapodás nem köti a fogyasztót”.

4 Ezen irányelv (16) preambulumbekezdése kimondja:

„mivel a használt fogyasztási cikkek sajátos jellege általában nem teszi lehetővé azok kicserélését; mivel ezért a fogyasztó kicseréléshez való joga az ilyen fogyasztási cikkek esetében általában nem érvényesíthető; mivel az ilyen fogyasztási cikkek vonatkozásában a tagállamok lehetővé tehetik a felek számára, hogy rövidebb felelősségi időtartamban állapodjanak meg”.

5 Az említett irányelv (17) preambulumbekezdése a következőképpen rendelkezik:

„mivel indokolt annak az időtartamnak a korlátozása, amely alatt az eladó a fogyasztási cikknek az átadás időpontjában meglévő hibáiért felel; mivel a tagállamok korlátozhatják azt az időtartamot is, amely alatt a fogyasztó a jogait gyakorolhatja, feltéve, hogy ez az időtartam nem rövidebb az átadás időpontjától számított két évnél; mivel olyan esetekben, amikor a nemzeti jog szerint az ilyen elévülési határidő kezdő időpontja nem esik egybe a fogyasztási cikk átadásának időpontjával, a nemzeti jog szerinti határidő teljes tartama nem lehet rövidebb az átadás időpontjától számított két évnél”.

6 Az 1999/44 irányelv (24) preambulumbekezdése kifejti:

„mivel a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy az ezen irányelv hatálya alá tartozó területen a még magasabb színvonalú fogyasztóvédelem elérése érdekében szigorúbb rendelkezéseket fogadjanak el vagy tartsanak hatályban”.

7 Ezen irányelv „Hatály és fogalommeghatározások” című 1. cikkének (1) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„Ezen irányelv célja a fogyasztási cikkek adásvételének egyes vonatkozásait szabályozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítése a fogyasztóvédelem egységes minimális szintjének biztosítása érdekében a belső piac keretében.”

8 Az említett irányelv „A fogyasztó jogai” című 3. cikkének (1) és (2) bekezdése az alábbiakat írja elő:

„(1) Az eladó felel a fogyasztóval szemben a fogyasztási cikk átadásának időpontjában meglévő minden hibáért.

(2) A szerződésnek való megfelelés hibája esetén a fogyasztó jogosult akár a (3) bekezdésnek megfelelően a fogyasztási cikk szerződésszerű állapotának kijavítás vagy kicserélés formájában történő térítésmentes helyreállítására, akár az (5) és (6) bekezdésnek megfelelően kérheti a vételár megfelelő leszállítását, vagy az adott fogyasztási cikk vonatkozásában elállhat a szerződéstől.”

9 Ugyanezen irányelv „Határidők” című 5. cikkének (1) bekezdése szerint:

„Az eladó a 3. cikk szerint akkor felel, ha a megfelelés hibája a fogyasztási cikk átadásától számított két éven belül megnyilvánul. Ha a nemzeti jog a 3. cikk (2) bekezdése szerinti jogok érvényesítésére elévülési határidőt ír elő, az nem járhat le az átadástól számított két éven belül.”

10 Az 1999/44 irányelvnek a „Kötelező érvény” című 7. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Az eladóval a megfelelés hibájáról való értesítését megelőzően kötött olyan szerződési kikötés vagy megállapodás, amely az ezen irányelvben biztosított jogokat közvetve vagy közvetlenül elvonja vagy korlátozza, a fogyasztót a nemzeti jogban szabályozottak szerint nem köti.

A használt fogyasztási cikkek adásvételére nézve a tagállamok előírhatják, hogy az eladó és a fogyasztó megállapodhat olyan szerződési kikötésben vagy olyan megállapodást köthet, amely alapján az eladó az 5. cikk (1) bekezdésében meghatározott időtartamnál rövidebb ideig felel. Ez az időtartam nem lehet rövidebb egy évnél.”

11 Ezen irányelvnek a „Nemzeti jog és minimális védelem” című 8. cikke értelmében:

„(1) Az ezen irányelvben biztosított jogok nem érintik a fogyasztó olyan egyéb jogait, amelyek őt a szerződéses és szerződésen kívüli felelősséget szabályozó nemzeti jogi előírások szerint megilletik.

(2) A fogyasztók magasabb szintű védelme érdekében a tagállamok az ezen irányelv hatálya alá tartozó területen a Szerződéssel összeegyeztethető szigorúbb rendelkezéseket is elfogadhatnak vagy tarthatnak hatályban.”

A belga jog

12 A belga jogban az 1999/44 irányelvet a code civilbe (polgári törvénykönyv) a fogyasztási cikkek adásvétele esetén a fogyasztók védelméről szóló, 2004. szeptember 1-jei törvény (*Moniteur belge*, 2004. szeptember 21-i, 68384. o.) ültette át, amely törvény 2005. január 1-jén lépett hatályba.

13 A code civil 1649c. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„1. § Az eladó felel a fogyasztóval szemben a fogyasztási cikk átadásának időpontjában meglévő minden hibáért, amely az átadástól számított két éven belül megnyilvánul.

[…]

Az első bekezdésben foglaltaktól eltérve, az eladó és a fogyasztó használt fogyasztási cikkek esetén megállapodhatnak egy évnél hosszabb, de két évnél rövidebb határidőben.

[…]

3. § A fogyasztó igénye a hiba megállapításának napjától számított egy év alatt elévül, azonban ez a határidő nem járhat le az [1. §-ban] előírt kétéves határidő lejárta előtt.

[…]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

14 C. Ferenschild, belgiumi lakóhellyel rendelkező holland állampolgár, 2010. szeptember 21-én 14 000 euróért egy Volvo márkájú használt autót vett a JPC Motortól.

15 2010. szeptember 22-én a direction pour l’immatriculation des véhicules (gépjármű-nyilvántartási igazgatóság, Belgium) megtagadta e gépjármű nyilvántartásba vételét, mivel az a Schengeni Információs Rendszerben lopott gépjárműként szerepelt. Az említett gépjárművel kapcsolatban tehát hibát állapítottak meg.

16 A biztosító, amelynél C. Ferenschild jogvédelmi biztosítással rendelkezett, 2010. október 7-én jelezte ezt a hibát a JPC Motornak. Ez a biztosító felvetette az eladó felelősségét a szóban forgó gépjármű funkcionális rejtett hibája miatt, és felszólította az eladót a gépjármű visszavételére, valamint a vételár visszatérítésére, fenntartva az adásvétel időpontja és ezen adásvétel felbontásának jövőbeli időpontja közötti esetleges költségekre és veszteségekre vonatkozó igényét.

17 A JPC Motor által tett lépéseket követően nyilvánvalóvá vált, hogy valójában nem magát a gépjárművet, hanem annak papírjait lopták el, annak érdekében, hogy Olaszországban egy hasonló gépjármű csalárd eredetét „leplezzék”. Ily módon, 2011. január 7-én a direction pour l’immatriculation des véhicules szabályszerűen nyilvántartásba vehette a C. Ferenschild által megvett gépjárművet.

18 2011. október 21-én C. Ferenschild jogi képviselője felszólította a JPC Motort a szóban forgó gépjármű hibája miatt az ügyfele által elszenvedett károk megtérítésére.

19 Mivel a JPC Motor a kártérítési kérelmet annak elkésettségére hivatkozva vitatta, C. Ferenschild 2012. március 12-én keresetet indított e társaság ellen a tribunal de commerce de Mons (monsi kereskedelmi bíróság, Belgium) előtt a szóban forgó gépjármű hibája miatt elszenvedett károk megtérítése iránt. C. Ferenschild kérte a csereautó bérlése és az igazgatási költségek címén felmerült költségei megtérítését, valamint a vételár leszállítását a megszerzett gépjármű értékcsökkentése miatt, hozzászámítva ezen összeg 2010. október 7-től számított kompenzációs és törvényes kamatait.

20 A 2014. január 9-i ítélettel a tribunal de commerce de Mons elutasította C. Ferenschild kérelmét.

21 2014. április 3-án C. Ferenschild fellebbezést nyújtott be ezen ítélettel szemben a cour d'appel de Monshoz (monsi fellebbviteli bíróság, Belgium).

22 2015. június 8-án a cour d'appel de Mons megállapította, hogy az eladott gépjármű a code civil 1649a. és azt követő cikkei értelmében hibás volt, de úgy tűnik, hogy ez a hiba e gépjármű nyilvántartásba vételével megoldódott. Mindazonáltal ez a bíróság hivatalból elrendelte a jogvita újbóli megnyitását annak érdekében, hogy a felek számára lehetővé tegye többek között a keresetre és az igény elévülésére vonatkozó kérelmeik előterjesztését.

23 Az alapeljárásban szóban forgó igény elévülését illetően a kérdést előterjesztő bíróság először is arra mutat rá, hogy a „szavatossági időt" meg kell különböztetni az „elévülési időtől".

24 E bíróság ebben a tekintetben egyrészt kifejti, hogy a code civil 1649c. cikkének 1. §-a szerinti szavatossági idő tartama a fogyasztási cikk átadásától számított két év. Az említett rendelkezés harmadik albekezdése alapján ezt a határidőt az adásvételi szerződésben részt vevő felek közös megállapodással a használt fogyasztási cikkek esetében legfeljebb egy évre le lehet rövidíteni. A jelen esetben az alapeljárásban részt vevő felek éltek a szavatossági idő egy évre történő rövidítésének lehetőségével.

25 Másrészt a code civil 1649c. cikkének 3. §-a szerinti elévülési idő a hiba fogyasztó általi megállapításának napjától számított egy év azzal, hogy ez a határidő nem járhat le az e cikk 1. §-a szerinti kétéves határidő vége előtt.

26 Másodszor a kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy a jelen esetben a keresetet 2012. március 12-én nyújtották be, azaz több mint egy évvel többek között a szóban forgó gépjármű 2010. szeptember 21-i átadását, és e gépjármű hibájának 2010. szeptember 22-én történt megállapítását követően.

27 Ebben az összefüggésben felmerül az a kérdés, hogy hogyan kell értelmezni a code civilnek az elévülési időre vonatkozó 1649c. cikke 3. §-át az alapeljárásban szóban forgóhoz hasonló helyzetben, amelyben a szavatossági időt közös megállapodással egyéves időtartamra rövidítették. Ez a bíróság közelebbről arra a kérdésre keresi a választ, hogy az ilyen helyzetben az e rendelkezésben meghatározott egyéves elévülési időt meg lehet-e hosszabbítani az e cikk 1. §-a szerinti kétéves szavatossági idő lejártáig.

28 Ebben a tekintetben a JPC Motor többek között arra hivatkozik, hogy figyelembe véve a code civil 1649c. cikk 3. §-ának *ratio legisét*, amelynek annak elkerülése a célja, hogy a fogyasztó igénye a szavatossági idő lejárta előtt elévüljön, az elévülési időnek a kétéves határidő lejártáig való meghosszabbítása nem indokolható, ha a szavatossági időt érvényesen egyéves időtartamra rövidítették. Ebben a helyzetben ezt a rendelkezést úgy kell értelmezni, hogy a fogyasztó keresetindítási jogának elévülési ideje lejárhat a használt fogyasztási cikk átadásától számított kétéves határidő lejárta előtt.

29 C. Ferenschild többek között azt állítja, hogy az 1999/44 irányelv, és a közelebbről az 5. cikkének (1) bekezdése, valamint 7. cikke (1) bekezdésének második albekezdése nem teszi lehetővé a tagállamok számára, hogy a használt fogyasztási cikkek adásvétele esetén a fogyasztó igényének elévülési idejét e cikk átadásától számított két évnél rövidebb időben határozzák meg.

30 A kérdést előterjesztő bíróság szerint, mivel a code civil 1649c. cikkének 3. §-át úgy is lehet értelmezni, hogy a fogyasztó igényének elévülési ideje a hibás fogyasztási cikk átadásától számított kétéves határidő lejárta előtt lejár, felvetődik az a kérdés, hogy a belga jog rendelkezései összeegyeztethetőek-e az 1999/44 irányelvvel, és különösen ezen irányelv 5. cikkének (1) bekezdésével, valamint a 7. cikke (1) bekezdésének második albekezdésével.

31 E körülmények között a cour d'appel de Mons (monsi fellebviteli bíróság) felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni az [1999/44] irányelv [5. cikke (1) bekezdésének] és [7. cikke (1) bekezdése második albekezdésének] együttesen értelmezett rendelkezéseit, hogy azokkal ellentétes a nemzeti jog akként értelmezett rendelkezése, hogy az használt fogyasztási cikkek esetén lehetővé teszi, hogy a fogyasztó igényének elévülési határideje a hibás fogyasztási cikk átadásától számított kétéves határidő vége előtt lejárjon, ha az eladó és a fogyasztó két évnél rövidebb szavatossági időben állapodtak meg?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

32 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az 1999/44 irányelv 5. cikkének (1) bekezdését és 7. cikke (1) bekezdésének második albekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az a tagállami szabály, amely lehetővé teszi, hogy a fogyasztó igényének elévülési ideje a fogyasztási cikk átadásától számított két évnél rövidebb időtartamú legyen abban az esetben, ha az említett tagállam élt a számára ezen irányelv második hivatkozott rendelkezésében biztosított lehetőséggel, és ha az eladó és a fogyasztó az érintett használt fogyasztási cikk vonatkozásában két évnél rövidebb, azaz egyéves felelősségi időtartamban állapodott meg.

33 Annak érdekében, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak hasznos választ lehessen adni, először is arra kell emlékeztetni, hogy az 1999/44 irányelv „Határidők" című 5. cikkének (1) bekezdése szerint különbséget kell tenni a határidők két típusa között, amelyek mindegyike eltérő célokkal rendelkezik.

34 Egyrészt az ezen irányelv 5. cikke (1) bekezdésének első mondatában meghatározott határidőről, azaz az eladó felelősségének időtartamáról van szó, amely arra az időszakra utal, amelynek során a szóban forgó fogyasztási cikk hibájának megnyilvánulása kiváltja az eladónak az említett irányelv 3. cikke szerinti felelősségét, és ezáltal létrehozza az utóbbi cikk által a fogyasztó érdekében előírt jogokat. Az eladói felelősség ezen időtartama főszabály szerint a fogyasztási cikk átadásától számított két év.

35 Másrészt a határidő, amelyre az említett irányelv 5. cikke (1) bekezdésének második albekezdése utal, az azon időszaknak megfelelő elévülési idő, amelynek során az eladó felelősségi időtartama alatt keletkezett jogokat a fogyasztó az eladóval szemben ténylegesen gyakorolhatja.

36 Másodszor, amint azt a főtanácsnok az indítványa 52. pontjában megállapította, noha az 1999/44 irányelv 5. cikkének (1) bekezdése az eladó felelősségi időtartamának bevezetését írja elő – amely főszabály szerint a fogyasztási cikk átadásától számítva legalább két év –, az a nemzeti jogalkotásokra hagyja a fogyasztói igény elévülési idejének bevezetésére vonatkozó döntést.

37 Mindazonáltal ezen irányelv (17) preambulumbekezdésével együttesen értelmezett 5. cikke (1) bekezdése második mondatának szövegéből az következik, hogy amennyiben a nemzeti jogba elévülési időt vezettek be, ez a határidő még akkor sem járhat le az érintett fogyasztási cikk átadását követő két év alatt, ha e nemzeti jog alapján az említett határidő az említett fogyasztási cikk átadásának napján nem kezdődik el.

38 A fenti megfontolásokból az következik, hogy a belső piac keretében a fogyasztóvédelem egységes minimális szintjének biztosítása érdekében, többek között az 1. cikke (1) bekezdésének megfelelően, az 1999/44 irányelv az 5. cikkének (1) bekezdése értelmében két különböző határidőt vezetett be, nevezetesen egy eladói felelősségi időtartamot és egy elévülési időt. Főszabály szerint mindkét határidő kötelező minimális időtartama az érintett fogyasztási cikk átadásától számított két év.

39 E minimális időtartam kötelező jellegét főszabály szerint megerősíti az ezen irányelv (7) preambulumbekezdésével együttesen értelmezett 7. cikke (1) bekezdése első albekezdésének szövege, amennyiben e rendelkezés alapján a felek főszabály szerint ettől a minimális időtartamtól nem térhetnek el megállapodás útján, és a tagállamoknak biztosítaniuk kell annak betartását (lásd ebben az értelemben: 2015. június 4-i Faber ítélet, C-497/13, EU:C:2015:357, 55. pont).

40 Harmadszor, amint arra a főtanácsnok az indítványának 53. pontjában rámutatott, az 1999/44 irányelv 5. cikke (1) bekezdésének már a szövege alapján is megállapítható az eladó felelősségi időtartama és az esetleges elévülési idő időtartama közötti kapcsolat hiánya. Ezen irányelv 5. cikke (1) bekezdésének második mondata ugyanis nem utal e rendelkezés első mondatára. Így eltérően attól, amit többek között a belga kormány az írásbeli észrevételeiben állít, az említett rendelkezés az esetleges elévülési idő időtartamát nem teszi függővé az eladó felelősségi időtartamától.

41 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani egyrészt, hogy a fogyasztási cikk átadásától számított minimálisan kétéves időtartamú elévülési idő az 1999/44 irányelv által garantált fogyasztóvédelem lényeges elemét képezi, másrészt hogy e határidő időtartama nem függ az eladó felelősségi időtartamától.

42 Negyedszer, úgy kell tekinteni, hogy az ettől eltérő értelmezést nem támasztja alá az említett irányelv 7. cikke (1) bekezdésének második albekezdése, amely szerint a használt fogyasztási cikkek adásvétele esetében a tagállamok jogosultak előírni, hogy az eladó és a fogyasztó köthet olyan megállapodást, amely alapján az eladó felelősségének időtartama az ezen irányelv 5. cikkének (1) bekezdésében meghatározott időtartamnál rövidebb, ez az időtartam azonban nem lehet rövidebb egy évnél.

43 Ebben a tekintetben először is rá kell mutatni, hogy az 1999/44 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének második albekezdése nem az elévülési időre, hanem kizárólag az ezen irányelv 5. cikke (1) bekezdésének első mondatában említett eladói felelősség időtartamára vonatkozik. Az említett irányelv különböző nyelvi változatai, és különösen a spanyol, az angol, a francia és az olasz nyelvi változatok az irányelv 7. cikke (1) bekezdésének második albekezdésében az „eladó […] felel[ősségére]” utalnak.

44 Egyébiránt a német nyelvi változatban az 1999/44 irányelv 7. cikke (1) bekezdése második albekezdésének szövege még egyértelműbben fogalmaz ebben a tekintetben. Ugyanis noha ez a rendelkezés az első mondatában előírja azt a lehetőséget, hogy a használt fogyasztási cikkek esetében korlátozható az időszak, amely alatt az eladó felelőssége ezen irányelv 5. cikke (1) bekezdésének megfelelően fennáll („der Verkäufer weniger lange haftet als in Artikel 5 Absatz 1 vorgesehen”), annak második mondata pontosan megjelöli, hogy ez a lehetőség az eladó felelősségi időtartamára vonatkozik („diese kürzere Haftungsdauer”).

45 Ezen túlmenően ezt az értelmezést támasztja alá az említett irányelv (16) preambulumbekezdése is, amely megemlíti, hogy a használt fogyasztási cikkek vonatkozásában a tagállamok lehetővé tehetik a felek számára, hogy rövidebb „felelősségi időtartamban” állapodjanak meg.

46 Másodszor emlékeztetni kell arra, amint az a jelen ítélet 39. pontjában már kifejtésre került, hogy az eladónak az 1999/44 irányelv 5. cikke (1) bekezdésének első mondatában meghatározott, a fogyasztási cikk átadásától számított kétéves felelősségi időtartama olyan kötelező határidőnek minősül, amelytől a felek főszabály szerint nem térhetnek el. Következésképpen, amint arra a főtanácsnok az indítványának 74. és 75. pontjában rámutatott, ezen irányelv 7. cikke (1) bekezdésének második albekezdése – amely a használt fogyasztási cikkek esetében a tagállamok számára lehetővé teszi annak előírását, hogy a felek az eladó felelősségi időtartamát jogosultak rövidebb, de legalább egyéves időtartamban meghatározni – kivételt engedő rendelkezésnek minősül, amelyet szigorúan kell értelmezni (lásd analógia útján: 2012. március 1-jei González Alonso ítélet, C-166/11, EU:C:2012:119, 26. pont és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 Így a tagállamok azon lehetősége, hogy a használt fogyasztási cikkek esetében előírják, hogy a felek az eladó felelősségi időtartamát a fogyasztási cikk átadásától számított egy évre lerövidíthetik, a tagállamok számára nem teheti lehetővé, hogy azt is előírják, hogy a felek az említett irányelv 5. cikke (1) bekezdésének második mondatában meghatározott elévülési idő tartamát is jogosultak lerövidíteni.

48 Végül emlékeztetni kell arra, hogy a tagállamoknak tiszteletben kell tartaniuk az 1999/44 irányelvben előírt védelem minimális szintjét. Ily módon, noha az ezen irányelv (24) preambulumbekezdésével együttesen értelmezett 8. cikke (2) bekezdésének megfelelően a tagállamok, az említett irányelv hatálya alá tartozó területen, a még magasabb színvonalú fogyasztóvédelem elérése érdekében szigorúbb rendelkezéseket fogadhatnak el vagy tarthatnak hatályban, az uniós jogalkotó által előírt biztosítékokat nem sérthetik meg (lásd ebben az értelemben: 2008. április 17-i Quelle ítélet, C-404/06, EU:C:2008:231, 36. pont).

49 Márpedig az alapeljárásban szóban forgóhoz hasonló nemzeti szabály, amely lehetővé teszi, hogy az eladó felelősségi időtartamának egy évre való korlátozása a fogyasztó rendelkezésére álló elévülési idő lerövidítését is magában foglalja, a fogyasztó alacsonyabb szintű védelmét eredményezi, és sérti azokat a biztosítékokat, amelyek az 1999/44 irányelvnek megfelelően a fogyasztó rendelkezésére állnak. Ugyanis, amint arra a főtanácsnok az indítványának 93. pontjában rámutatott, a fogyasztót ekkor még a fogyasztási cikk átadásától számított két év eltelte előtt megfosztanák minden jogorvoslattól, jóllehet ez az időtartam ezen irányelv 5. cikke (1) bekezdésének második mondata értelmében biztosítva van számára.

50 A fentiek összességére tekintettel az előterjesztett kérdésre azt kell válaszolni, hogy az 1999/44 irányelv 5. cikkének (1) bekezdését és 7. cikke (1) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az a tagállami szabály, amely lehetővé teszi, hogy a fogyasztó igényének elévülési ideje a fogyasztási cikk átadásától számított két évnél rövidebb időtartamú legyen abban az esetben, ha az említett tagállam élt a számára ezen irányelv második hivatkozott rendelkezésében biztosított lehetőséggel, és ha az eladó és a fogyasztó az érintett használt fogyasztási cikk vonatkozásában két évnél rövidebb, azaz egyéves felelősségi időtartamban állapodott meg.

A költségekről

51 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

A fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól szóló, 1999. május 25-i 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 5. cikkének (1) bekezdését és 7. cikke (1) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az a tagállami szabály, amely lehetővé teszi, hogy a fogyasztó igényének elévülési ideje a fogyasztási cikk átadásától számított két évnél rövidebb időtartamú legyen abban az esetben, ha az említett tagállam élt a számára ezen irányelv második hivatkozott rendelkezésében biztosított lehetőséggel, és ha az eladó és a fogyasztó az érintett használt fogyasztási cikk vonatkozásában két évnél rövidebb, azaz egyéves felelősségi időtartamban állapodott meg.

Aláírások

i — A jelen szöveg 49. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.